

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Contra Cononem iniuriarum ob verbera

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΚΟΝΩ- A ARGVMENTVM ACTIONIS IN-
νος αίκίας λόγου. iuriarum contra Cononem, ob verbera.

Αρίστον ἀδελφεὶ ἑμῷ διέχετο κόνωνι αίκίας λέγον ὅτι αὐτὸς
καὶ τὸ παιδί αὐτῆς τετυπῆσθαι, καὶ μαρτύρας τοῦτου παρεχέ-
ται. ὁ δὲ κόνων ἀρνεῖται τὴν ἀδικίαν, καὶ μαρτύρας ἀντιπα-
ρῆσθαι, οἷοι δὲ δημοσθένος οὐ φησὶ πιστοὶ. βεβαιώματα γὰρ φασίλωσ, καὶ
ἀλλοῦ ἐχειν ὡς τὸ φάσκειν αὐτῷ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΚΑΤΑ ΚΟΝΩΝΟΣ ΑΙ-
κίας λόγος.

Μεταδίδετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ παιδιὸν
ὑποκόνωνος τοῦτου τοιαύτῳ ὥστε πολὺ
χρόνον πάνυ μὲν τοῖς οἰκείοις, μήτ' ἤν' ἰα-
τρῶν μηδένα φεροσδοκῶν φειδόμενοι
με ὑμῶν καὶ σαυτοῦ ἀφεροσδοκῆτες, β
ἐλαχρον αὐτῷ τὴν δίκην τῆς αίκίας ταυτίου. πάντων δὲ
ἐν οἰκίῳ καὶ τῷ φίλῳ, οἷοι σιωπευδολομίῳ ἐνοχόν* με
φασκόντων αὐτὸν ἐκ τῆς παρεργαζόμενον εἶναι, καὶ τῆς τῷ
λαμπυρῆ ἀπαγωγῆς, καὶ ταῖς τῆς ὑβρεως γραφαῖς, συλ-
βουλόδοκτον δὲ μοι καὶ φειδόμενοι, μὴ μείζω φερό-
ματα, ἢ δυνήσομαι φέρειν, ἐπαρῆσθαι, μηδ' ὑπερ τῶν
ἐλπίων, ἢ ἔχον ἐπαρῆσθαι, ἢ καλοῦτε φαίνεται, οὐ-
τως ἐπίσταται καὶ δι' ἐκείνοισι ἰδίῳ ἐλαχρον δίκην, ἢ δις
αὐτῷ ἄνδρες ἀδελφεῖν, ἀνάτου κέρνας (τοῦτον) καὶ τοῦτου
συνήκων ἐξετε δὲ οἱ δὲ ὅτι πάντες, ἐπειδὴν ἂν πέτον-
τα ἀκούσῃτε. δεῖν γὰρ οἷοι τῆς τῆς συμβάσεως ὑβρε-
ως, οἷοι ἐλάττων ἢ μὲν ταῦτε ἀσελγῆσαι τοῦτου. ἀξίω
δὲ καὶ δεῖμα πύτων ὁμοίως ὑμῶν, φερόντων ἀρ' ὀνο-
κῶς ἀκούσῃ μου, φερόντων πύτων λέγοντος. εἶτ' εἰπὴν ἢ
διηκούσῃ καὶ φειδόμενοι δόκω, βροηθῆσθαι μοι τὰ
δίκην. ὅτι ἀρχῆς δὲ ὡς πέποσθαι ἐκαστα, διηκούσῃ μου
φεροσδοκῶν, ὡς αὐτῶν τε ἐπ' ἀπὸ βροηθῆσθαι. ὅτι ἡλθον
ἐπὶ τοῦ τῆς, εἰς πάναντον, φεροσδοκῶν ἡμῶν φεροσγρα-
φείσθαι, ἐπέκωνσαν οὐδ' οἱ ὑμῶν κόνωνος τοῦτου ἐργῶν ἢ
μὲν, ὡς οὐκ ἀβουλόμην. ἢ γὰρ ὅτι ἀρχῆς ἐβροηθῆσθαι, καὶ τὰ
φεροσδοκῶντα ἐπέκων ἡμῶν σιωπέβη, ὅτι ὡν ἀκούσε-
ται, ἐπὶ ἐκαστῷ οὗτοι τῶν ἡμῶν ἐπειδὴ τὰ ἡσθαι ἀ-
εὐσῆσθαι, ὅτι. καὶ τὸ ἔως παρ' ἡμῶν ἐκ τῆς φεροσδοκῶν
διηκούσῃ μου, ἡμῶν δὲ ὡσπερ εἰπάσθαι εἰώ-
σθαι, οὐδὲν διηκούσθαι καὶ ἔξω. ἢ οὐδὲν διηκούσθαι εἰ-
σθαι τοῖς ἄλλοις ὡσπερ συμβαίνει, ταυτίου αὐτῶν ἐπα-
ρῆσθαι οὗτοι, τὰ μὲν πολλὰ εἰς τοὺς παῖδας ἡμῶν τῶν
ἀκούσθαι, τὰ δὲ τῶν τῶν καὶ εἰς ἡμῶν αὐτοῖς. φη-
σάντες γὰρ κατὰ τὴν αὐτῶν ὄλοποιου μέρους τοῖς παῖ-
δας, ἢ κακῶς λέγον, ὅτι τυχοῖν, ἐτυπῆσθαι, καὶ τὰς αἰμ-
δας κατὰ τὴν δάνου, καὶ φεροσδοκῶν καὶ ἀσελγῆσθαι
καὶ ὑβρεως οὐδὲ ὅποιου ἀπέκων. ὅσωντες δὲ ἡμῶν
ταυτῶν, καὶ λυσοῦ μῶν, τὸ μὲν φερόντων ἀπεπεμψῆσθαι
ταυτῶν δὲ ἐχλόμῶν ἡμῶν, καὶ οὐκ ἐπαύοντο τὰ στρα-
τηγῶν φεροσδοκῶν εἰσθαι, κοινῇ πάντες οἱ σύσασθαι
φεροσδοκῶντες, οὐκ ἐγὼ τῶν ἄλλων ἔξω. λοιδροθῆσθαι
δὲ αὐτοῖς ἐκείνου, καὶ κακῶς αὐτοῖς, οὐ μόνον φερόντων
εἰς ἡμῶν ἢ ἀσελγῆσθαι, ἀλλὰ καὶ φερόντων ὅλοως ἐπίσταται
ἐκ τῶν στρατοπέδων: ποσούτου ἐπέκων πύτων αὐτῶν ἢ αἰ-
σθαι ὀνοκῶν, ὡς: ἐπειδὴ ταῦτον σιωπευδολοκῶν, ὅτι οἷοι ὡς
ἡμῶν εἰσθαι τὰ ταυτίου τῆς εἰσθαι, καὶ τὸ μὲν φερόντων, κακῶς ἐλαχρον τὰ τῶν τῶν, καὶ πληγῶν εἰσθαι ἡμῶν.

Aristo Atheniensis Cononem verberationis accusat: se
ab eo & eius filio verberibus affectum esse conquerens,
& eius facti testes producens. Cono factum negat, & vicissim
testes producit: quibus Demosthenes fidem habendam esse ne-
gat. quod & improbe vixerint, & expedite mentiri soleant.

DEMOSTHENIS
CONTRA CONONEM ACTIO
Iniuriarum ob verbera, Hieronymo
Vvolfo interprete.

Quoniam essem contumeliis affectus, & sic tractatus a Conone, Iudices, ut
longo tempore neque domestici mei,
neque medicorum quisquam me
ualurum putarent: recuperata vale-
tudine, & præter opinionem con-
servatus, eum hoc crimine pulsationis postulavi. Cum
enim omnes cognati & amici, quos consului, eum,
illis facinoribus, & ut furem in carcerem abripi, &
publicè contumeliæ posse accusari dicerent: mihi
autem suaderent & monerent, ne grauiora quàm fer-
re possem, susciperem: neve supra etatem, qua essem
affectus iniuriis, actionem inluterem: sic teci, deq;
illorum sententia priuatim iudicium sum adeptus:
quæquam cupidissimè istum rei capitalis ream fe-
cissim. Atque huic acerbitati meæ, vos omnes, audi-
tis iniuriis quæ mihi factæ sunt, veniam esse datu-
ros, satis scio. Quæquam enim magna esset, quam tū
perpeffus eram, contumeliæ: non minor tamen potest
fuit istius improbitas. Peto autem & rogo vos pari-
ter omnes, primum, ut me de iniuriis conquererem
benignè audiat: deinde, si contra iura & leges tra-
ctatus esse videbor, ut me in meo iure adiuuetis. Ex-
ponam autem vobis ab initio rem omnem ordine,
ut gesta est, quàm potero paucissimis. Ab hinc triē-
nium, custodia nobis denunciata, Panaetum sum e-
gressus. Habuerunt autem Cononis filij, tabernacu-
la prope nos: quod vnam factum non esset. Primæ
enim iniuriarum & offensæ, inde nobis ortæ sunt, si-
cut audietis. Potabant isti quotidie, cum primum
prælii essent, totos dies: idque dum in prælidio fui-
nus facere non destiterunt. Nos verò, ut hîc soliti
eramus, ita foris quoque debebamus. Quæ igitur ho-
ra cœnam alij parare solent, ea isti iam bacchaban-
tur, plerunq; in pueros nostros pedissequos,
tandem etiam in nosmetipsos. Illos enim, dum
cibum coquerent, fumo aut conuiciis, quicquid
eis in buccam veniebat, molestos sibi esse, cum di-
cerent: & matulis petebant, & pertingebant, ne-
que vllum petulantia genus aut contumeliæ præ-
termittebant. Quæ nos cum videremus, & æ-
grè ferremus: primum dissimulauimus. Ut au-
tem nos subsannabant, neque desinebant: duci
rem indicauius, eumque communiter omnes con-
tubernales conuenimus, non ego seorsim ab aliis.
Qui eum eos obiurgasset, & eorum recordiam accu-
sasset: non ob ea solum, de quibus nos questi eramus:
sed propter omnia eorum in exercitu edita facino-
ra: tantum abfuit ut desinerent, aut erubescerent: ut,
cum primum tenebræ factæ essent, statim in nos eo-
dem die vesperi impetum fecerint. ac primum ma-
ledixerunt, eadem verberibus etiam me affecerunt.

Modestus
suam com-
mēdat, cū
cōquestio-
ne iniuria-
rū, quas or-
dine comē-
morat.

& tantum clamorem & tumultum circa tentorium excitavit, ut & dux & centuriones venirent, & aliorum militum quidam, qui oblituerunt, ne quid in nos gravius confulerent, aut à nobis paterentur, ea debachatione irritatis. Re haftenus progressa, ut huc redimus, iræ, ut heri solet inter nos & inimicitia fanè fuerunt: non tamen ego vel in ius eos propterea vocandos, vel ullam rationem habendam eorum quæ acciderant, putabam. sed illud omnino decreveram, cauere, ac dare operam, ne posthac in similes homines inciderem. Exhibito igitur in primis de his quæ dixi testimonio, postea, quæ ab isto sim perpeffus, ostendam: ut sciatis, eum, cui prima delicta castiganda fuissent, ipsum priorem multò atrociora commisisse.

TESTIMONIA.

Quæ igitur prorsus negligenda esse duxi, hæc sunt. Non multò autem post, deambulante me pro more meo vesperi in foro, cum Phanotrato Cephisiense, quodam equalium: præterit Ctesias, filius Iltius, ebrius circa Leocorium, prope Pythodori ades. Conspicatus autem nos, clamore sublato, secumque murmurans more hominis ebrij, ut non intelligeremus quid loqueretur, præterit, Meliten versus ascendens. Potant autem ibi (sic enim postea accepimus) apud Pamphilum fullonem, Conon, Theotimus quidam, Archebiades, Spintharus Eubuli Filius, Theogenes Andromenis Filius, multi alij. Quibus Ctesias concitatis, in forum venit. Sic autem accidit, nobis à Proserpinæ fano revertentibus, & deambulantibus ut rursus prope ipsum Leocorium essemus, & in istos incideremus. Ut autem congressi sumus, unus eorum, quidam homo ignotus, in Phanotratum irruit, eumque detinet. Conon autem, & filius eius, & Andromenis filius, in me facto impetu, primum me exuunt. Deinde supplantatum & prostratum in cænum, sic tractarunt insultando, & contumeliosè vexando, ut labrum discinderent, & oculos occluderent, & tam malè affectum relinquerent, ut neque surgere, neque loqui possem. Iacens autem, multa ex acerbis audiebam: ac cætera quidem conuicia sunt, quorum quædam apud vos nominare erubescerem. Quod verò insolentiæ Cononis signum & argumentum est, ductu eius & auspiciis facta esse omnia: id vobis dicam. Cantabat enim, gallos victores imitans. Alij autem iubebant eum, alarum vice, latera cubitis plangere. Posthæc ego à prætereuntibus ablatum nudus: isti abierunt, velle mea rapta. Ut autem ad fores veni, clamor & strepitus matris & ancillarum ortus est: unde me in balneum agrè perlatum & ablutum, medicis ostenderunt. Hæc uti vera esse constet, testes vobis producam.

TESTES.

Accidit autem, Iudices, ut & Euxitheus hic Cholides, nobis cognatus, & Midias alicunde à cæna cum illo rediens, mihi obuiam facti, cum iam prope ades essemus, & in balneum ferrer, sequerentur, & medicum adducentibus adessent. Erans autem aded infirmus, ut, ne procul à balneo domum auferret, iis qui aderant, videretur, me ad Midiam illa nocte esse ferendum: itaque fecerunt. Cape igitur & horum testimonia, ut videatis multos esse conscios,

οὐτὸ δὲ εἶχον ἀδυνάως, ὡς δὲ ἵνα μὴ μακρὰν φερόμενον οἴκηδε ἐν τῷ βαλανεῖου, ἐδόκει τοῖς παροῦσιν ὡς πέν μείδιαν ἐκείνῳ τὴν ἐσπέρας κομισθῆναι με, καὶ ἐποίησαν οὕτω. λάβε οὖν καὶ τὰς τούτων μαρτυρίας, ἵν' ἐ-

καὶ τοσαύτῳ κραυγῇ καὶ δόρυον φέρον σπύλω ἐποίησαν, ὡς καὶ τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς ταξιάρχους ἐλθεῖν, καὶ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν πᾶσι, οἱ περὶ ἐκάλυψαν μὴ δὲν ἡμᾶς ἀνήκεσον παθεῖν, μηδὲ αὐτοῖς ποιῆσαι παρονομήσεις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἢ ὑπερβαλῶς εἰς τὸ ποταμὸν, ὡς δὲ εὖ ἐπιλήθομεν, ἢ ἡμῖν οἶον εἶδος, ὅτι τούτων ὄργη καὶ ἔθρα φέρει ἀλλήλους, καὶ τοῖς θεοῖς ἐμὴν ἐργασίαν φουίω δὲ οὐτε δίκην λαχέειν αὐτοῖς, ἔτε λόγον ποιείδω τῆς συμβάσεως ἐδὲνα ἄλλ' ἀπλῶς ἐμείνο ἐργάσασθαι, τὸ λοιπὸν ἐλαβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι, μὴ πησιάζειν τοῖς θεοῖς. ὡς ἔστιν ἡμῖν οὐδὲ τούτων ὡν εἴρηκα, βούλομαι τὰς μέρη-ρίας ὡς ἀρχομήδος μὲν ταῦτα οἶα ὑπὸ αὐτῷ ποταμοῦ παρῆσθαι. ἐπιδείξαι ἵνα εἰδήτε, ὅτι ὡς φερόσθε τοῖς τῷ ποταμῷ ἀμύρτηθεῖσιν ἐπιτημαῖν εἶδ' αὐτὸς φερόσθε πολλὰ δεινότερα εἴργασαι.

Μαρτυρία.

Ὁν μὲν τοίνυν οὐδὲνα ὀμίω δὲν λόγον ποιῆσαδαι, ταῦτά ἐστι. χροῖον δὲ ὑστερον οὐ πολλὰ φέροντα τοῦτος, ὡς περ εἰώθειν, ἐσπέρας ἐν ἀργεῖ μου μὲν φανοσράτου τῷ κηρσιέως, τῆς ἡλίου τῆς πτωσ, παρέρχεται κηρσιέως ὁ υἱὸς ὁ τούτου μεθύων καὶ τὸ λεωκόριον, ἐργασίαν τῆς ποταμοῦ ἐργασίαν ἢ ἡμῶς, καὶ κραυγῆς, καὶ ἐβλεψέεις πηρὸς αὐτὸν οὐτὰς ὡς αὐτὸ μεθύων, ὡς μὴ μαθεῖν ὅτι λέγονται, παρῆσθαι φέρει μελίτῳ αὐτῷ ἔπνοι δὲ ἀρ' ἐταῦθα (ταῦτα γὰρ ὑστερον ἐπιδομήθα) ὡς ἀπαιφίλω τῷ κηρσιέως, κόνων οὐτοσὶ, θεόμοσ πηρ, ἀρχεβιάδης, σπινθάρου ὁ δὲ βούλου, θεογῆνης ὁ ἀδρομήμοις, σολλοῖ πηρ, εἰς ἐξανασησας ὁ κηρσιέως ἐπορόβητο εἰς τὴν ἀργεῖ. καὶ ἡμῖν συμβάσει ἀνασφένουσιν ἀπὸ τῷ φέρεισθαι, καὶ φέροντα ἐσὶ πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ λεωκόριον ἐστὶ καὶ τούτοις φέροντα μέρη. ὡς δὲ ἀνέμειψαμεν, εἰς μὲν αὐτῆς ἀργεῖ πηρ φανοσράτω φερόσθαι, καὶ κηρσιέως ἐμείνο, κόνων δὲ ἔτοσὶ ὁ υἱὸς αὐτῷ, καὶ ὁ ἀδρομήμοις υἱὸς, ἐμὸς φέροντα σόντες, τὸ μὲν φερόσθαι ἐξέδυσαν εἰς

ἐσποσειλίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὴν βόβωρον, οὐτὸ δὲ ἐθνησαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὡς τὸ μὲν χηρσιέως ἐβλεψέεις, τοῖς ὀφθαλμοῖς σὺ κηρσιέως. οὐτὸ ἢ κηρσιέως ἐχρὶσθαι καὶ ἀλιπτεῖν, ὡς μήτε αἰσῶμαι, μήτε φερόσθαι δὲ ὑπὸ ἀδελφῶν δὲ αὐτῆς ἡκούον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, βλασφημίαν ἔχει τινὰ, ὅτι ἐμεί-ζεν ὀκνησάμεν ἀν' ὑμῖν ἐνία ὅ ἢ τῆς ὑβρεῶς ἐστὶ τὰ τετυσημείον, ὅτι ἐμείνον τῷ πᾶν τὸ φερόσθαι ἐπὶ τούτου γηρῆσθαι, τῷ ὅμιν ἐσπῆ δὲ γὰρ τοῖς ἀλεξέουσας μὲ μεί-νος τοῖς νενηκκότας οἱ ἢ κηρσιέως τοῖς ἀργεῖσιν αὐτῷ ἢ κηρσιέως, ἀπὸ πηρ, ὑγῶν τὰς πλῆθους. καὶ μὲν ταῦτα ἐργασίαν ἀποκομιδῶν ἐπὶ τῷ φερόσθαι γυμνός, ἔστι δὲ ἀργεῖο δοιμῶν λαβόντες με, ὡς δὲ ἐπὶ τῷ φερόσθαι ἡλίου, κηρσιέως καὶ βόβη τῆς μηρσὸς καὶ τῆς φερόσθαι μὲν ὅτι μολὶς πε-τὲ εἰς βαλανεῖον ἐνεγκόντες με, καὶ φέροντα μέρη, ἐδειξαν τοῖς ἰατροῖς, ὡς οὐδὲ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, τούτων ὑμῖν τοῖς μέρησιν παρέξομαι.

Μάρτυρες.

Συμβέβη τοίνυν, ὡς ἄνδρες δικασταί, καὶ ἐξέδυσαν τοῦτον τὸν χηρσιέως, οὐδ' ἡμῖν σπυρῆ, καὶ μείδιαν ἀπὸ δειπνοῦ ποσὲν μετὰ τούτου ἀπόντας, φέροντα πηρσιέως ὄντι μοι τῆς οἰκίας ἡδὴ, καὶ εἰς τὸ βαλανεῖον φερό-μὲν φερόσθαι, καὶ ἰατροῖς ἀργεῖσιν φερόσθαι.

Handwritten marginal notes in Greek script, partially cut off on the right edge of the page.

δὴ δ' ὅτι πολλοὶ σωίσασιν ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν.

Μαρτυρία.

Λάβει καὶ τὴν τῆς ἰατρῆς μαρτυρίαν.

Μαρτυρία.

Τότε μὲν ὅτε τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον, ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν, ὡς ἀκούετε, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον πάντων ὑμῶν τῶν ἐκείνων ἰδόντων. καὶ τὰ ἔργα τῶν ἰατρῶν οὐδὲν ἄλλο εἶδον, ἢ ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν. καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν. καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν.

Μαρτυρία.

Ὅτι μὲν ὅτε τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον, ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν, ὡς ἀκούετε, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον πάντων ὑμῶν τῶν ἐκείνων ἰδόντων. καὶ τὰ ἔργα τῶν ἰατρῶν οὐδὲν ἄλλο εἶδον, ἢ ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν. καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν. καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν.

A quibus iniuriis ab istis sim affectus.

TESTIMONIUM.

Cape & medici testimonium.

TESTIMONIA.

Tunc igitur statim plagæ quas acceperam, & contumelia eò me redegerunt, quemadmodum auditis, & omnes ij, qui me statim viderat, testificati sunt. Post autem de tuberibus & hulceribus in facie, se non adedò sollicitum esse dicebat medicus. Febres autem me continuæ sequebantur, & cruciatus totius corporis per quàm & vehementes & atroces: in primis verò laterum atque imi ventris: neque cibum capere poteram: & vt medicus quidem affirmabat, nisi mihi doloribus afflicto & iam desperato, purgatio sanguinis vltro copiosa superuenisset, me saniosum factum, fuisse periturum. nunc is sanguis recessu mihi suo saluti fuit. Hæc igitur verè à me dici, & talem morbum mihi subortum, qui me in extremum periculum coniecit, ex iis quas ab isto acceperam plagis, vt constet: medici testimonium, & eorum qui me viderunt, recita.

TESTIMONIA.

Me igitur non mediocribus & leuibus plagis acceptis, sed in extremum discrimen adductum per isto rum contumeliam & proteruitatem, actionem multo quàm conueniebat instituisse leuiorem: perspicuum vobis arbitror esse factum. Vestrum autem mirari quosdam existimo, quid tandè illud sit, quod Conon ad hæc dicere sit ausurus. In primis igitur dicam vobis ea, per quæ eum audio, re à contumelia & iis quæ facta sunt abducta, operam daturum, vt eam in iocum ludumque conuertat: & multos esse in vrbe honestorum virorum filios, qui ludibrij causa, vt homines adolescentes, varia sibi mutuo cognomina fecerint: quique alios Priapos, alios helluones vocent: quorum nonnulli meretriculas adament, ex eorum numero suum quoque filium esse, & sæpe ob scortum & dedisse & accepisse plagas. & hæc esse adolescentum: nos verò fratres omnes tum ebriosos & proteruos, tum morosos & acerbos esse dicturum. Ego verò, ludices, cum accepta mala grauer feram nihilo æquiore animo paterer: neque (si dicere liceat) minore me affectum esse contumelia putarem: si Conon ista verè in nos dicere videretur: eaque vestra ignorantia esset, vt vnum quenque talem, quilibet aut ipse prædicatione sua, aut aliorum criminati one perhiberetur, existimaretis: neque vlla modestis hominibus quotidianæ vitæ & studiorum esset vtilitas. Neque enim nostra vel ebrietas, vel proteruitas ab illo mortalium est conspecta: neque nos morosè facere putamus, si factas nobis iniurias iurè vlcisci studeamus. Priaporum autem & helluonum cognomina istius filii non inuidemus: atque ego deos precor, vt in Cononis filios & hæc & huius generis omnia vertantur. Isti enim sunt, qui se Priapo inuicent, & ea agant, quæ ne dici quidem sine magno pudore queunt: tantum abest, vt ab homine modelto fieri debeant. Sed quid ista ad me? Ego verò mirabor, si vlla causa aut excusatio talis inuenietur, vt aliquis & factæ contumeliæ & pulsationis conuictus, non det pœnas. Leges enim longè contrâ, ne vel necessariæ causæ plures incidere, prouiderunt. Veluti (necessè enim habeo & hæc querere & sciscitari) * sunt conuicij actiones. eas igitur dari propterea dicunt, vt ne conuiciis incensus, alius alium verberare instituat. Rursus pulsationis

Rem non esse ioculam, nec se talia mereritum, & Cononis cauillationibus leges oppugnandas.

C

ἰατρῶν, ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν. καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐλάβον ὡς ἔπειθ' οὐκ ἔστιν ὕβρις αὐτῶν.

ἐβέλοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου... ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ...

Μαρτυρία.

Περὶ τοῦ νόμου τῆ βασιλείου τῶν ἀμεμνησθέντων... ἐπειδὴ τὸν νόμον πάντες...

Διότιμος Διοτίμου ἱεροκλεοῦ ἀρχιερατοῦ... μαρτυροῦσιν ἀπέναντι...

A empla dare voluerunt atque eorum qui nobis aderam singulos ad aram adduxerunt, & iurarunt, & testimonia scripserunt...

TESTIMONIUM.

Ac quod ad quaestiones attinet, memineritis & horum qua prouocauit, & quibus de causis id fecerit: vt prima tempora eluderet...

TESTIMONIUM.

Diotim' Diotimi F. Icarientis: Archebiades Demotelis F. Alænsis: Charctius Charimenis F. Pitthenis, testificauerunt se abiisse à cœna cum Conone...

Testim. Cononia. noru & col. legi. nebulonum ex. agitatio.

παιρησόμενος τὸ πρῶτον λέγει τὴν προκλητικὴν.
Προκλητικὴς.

Ταῦτ' ἐγὼ καὶ τότε ἠθέλησα ὁμῶσαι, καὶ νῦν ὁμῶνός τοις θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς ἀπαντας καὶ πάσας, ὑμῶν ἐνεκα, ὡς ἀδελφοὶ δικασταί, καὶ τῶν ἀδελφικῶν, ἢ μὲν παθῶν ὑπὸ νόμου ταῦτα, ὧν διαζόμεαι, ἔλαβον πληγὰς, καὶ τὸ χεῖρον ἔλαβον οὕτως, ὡς καὶ ῥαφίωμαι, καὶ ὑβριδοῦμαι, τὴν δίκην δὲ οὐκ ἐλάμβανον, καὶ ἐμὲ δὲ οὐκ ἐλάμβανον, πολλὰ μοι ἀγαθὰ γέγονε, καὶ μὴδὲ ποτ' αὐτῶν τοῖσδε μὴδὲν πάθοιμι. εἰ δὲ ἔπιπορῶ, καὶ ὅλως ἀπολοίμην αὐτὸς τε, καὶ εἰ π μοι ἔστιν ἢ μέλλει εἶσθαι, ἀλλ' εἰ ἐπιπορῶ οὐδὲ ἀνέκων δειρῶν γῆ. ἀξίω ἔστω ὑμῶν, ὡς ἀδελφοὶ δικασταί, πάνθ' ὅσα ἔστι δικαστῆς ἐπιδοῦναι ἐμοὶ καὶ πῶς περὶ τούτου ὑμῶν, ὡς περὶ αὐτῶν ἐλάσας παθῶν, τὸ πεποινηκότα ἐμῶν, ἔταως ἕως ἐμοὶ περὶ κόινωνα τοῦτον τὴν ὄργην ἔχειν καὶ μὴ νομίζεν ἴδον τῶν τοῖσδε μὴδὲν, ὅτι ἄλλω τυχὸν συμβαίη, ἀλλ' ἐφ' ὅτου ποτ' αὐτῶν συμβαίη, βουθεῖν, ἔτι δὲ δικαστῆς ἀποδοῦναι, καὶ μισθῶν τοῖς περὶ μὲν τ' ἀμύρμητασιν θρασυεῖς καὶ κερδοπάταις, ἐν τῶν δὲ δίκην ὑπέχειν ἀδικησάντων καὶ πονηρῶν, καὶ μήτε δοξῆς, μήτε ἐξουσίας, μήτ' ἄλλου μὴδὲν φροντίζοντα περὶ τὸ μὴ δοῦναι δίκην, ἀλλὰ δεήσει κόινων, καὶ κλαυθῆσαι, σκοπεῖτε δὴ πότ' ὅσος ἔστιν ἐλεεινότητες, ὅτι πεποινησὶς οἷα ἐγὼ πάποντα ὑπὸ τούτου, εἰ περὶ βουθεῖται ἀπειμὶ καὶ δικῆς μὴ τυχῶν, ἢ κόινων εἰ δώσει δίκην, πότ'ρον δὲ ὑμῶν ἐλάσας συμφορῆς, ὅτι ἐμῶν τῶν πῶς καὶ ὑβρίζεν, ἢ μή, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι, οὐκοῦν ἀλλ' ἀρῶν τε, ἐσὼν πολλοῖς, ἐάν τ' ἐκλασθῆτε, ἐλάττω, πολλὰ ἀεὶ εἰ πῶς ἐχοίμι, ὡς ἀδελφοὶ δικασταί, καὶ ὡς ἡμεῖς χηρῆσμοι, ἔτι πατὴρ ἕως ἐξῆ, καὶ ἔτι περὶ ῥαφίωμαι, ἔτι σφραγίσματα, καὶ τὸ κερσατὸ μὲν ποιῶντες, καὶ ὡς οὐδὲν ὄδον, οὔτε τῶν τούτων οὐδέ τις. ἀλλ' οὔτε τὸ ὑδωρ ἰκανόν, οὔτε νῦν περὶ τούτων ὁ λόγος ὅστιν, εἰ γὰρ δὴ ὁμοῦ ἡμῶν ἐπὶ τούτων καὶ ἀχρηστοτερες καὶ πονηρότεροι ὑμῶν ἐστὶν ἡμεῖς βλαβέν, οὐ τυπῆται, οὐδὲ ὑβριδοῦμαι δὴ πῶς ἐμοὶ οὐκ οἶδ' ὅτι, πῶς πλείω λέγην. οἶμαι γὰρ ὑμῶν μὴδὲν ἀγνοεῖν τῶν εἰρημῶν.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΑ
καὶ περὶ χωρίου λόγου.

Καλλικλῆς, περὶ ὃ λόγος, καὶ ὃ τὴν δίκην ὑπὸ ἐκείνου φέρων, γείτονες ἦσαν ἐν χωρίῳ, ὃ δὲ μὴση διεργάμενοι. Δυσκομῆρας ἢ συμβάσης, εἰς τὸ καλλικλέους χωρίον ὑδωρ ἐμπεσον ἐκ τῆς ἰσθμῆς, κατελυμνήματο. ὅτι τούτῳ δὲ οὐκ ἐβλάβετο τὸν γείτονα. ἔτι γὰρ φησὶ ἐν τῷ ποίῳ χωρίῳ χαράδραν, εἰς ἣν ἀποδοχὴν τῆς ὑδατῆς, ἔτι ἐκ τῆς ὁδοῦ ποιηθεῖσαν, καὶ ἀποκοδομένης νῦν, αἰτῶν ἐαυτῶν βλάβης ἡμῶν, ὅτι τῷ ποίῳ πῶς, περὶ τὸν μὲν παλαιόν, καὶ οὐδὲ ἐαυτῶν τὸ ἔργον δέικνυσι ζῶντι, γὰρ ἐπὶ τῆς καλλικλέους πατρὸς, ἀποκοδομένης πῶς, χαράδραν φησὶν ὑπὸ τῷ ποίῳ, ἐπιτετα σωζήσασθαι, ὡς οὐδὲ χαράδρα τις τὸ χωρίον ἔσθαι, δεῖσθαι ἢ καὶ τὴν συμβάσαν τῶν καλλικλέους, ὡς μιν ἀνὰ τὴν ἀξίαν πληκχῶντες δίκης. καὶ τὸ ὅλον καλλικλέους μὲν οὐδὲν φησὶ τὸν καλλικλέα, ὅτι τῶν χωρίων ἐάν τ' ἐπιδοῦναι τὸ συκοφαντίας μηχανάσασθαι πάσας.

A vt periurio causam vincerem. Recita proiocationem.

PROVOCATIO.

Hæc ego & tum iurare volui, & nunc iuro per deos deisque omnes, vestra causa & coronæ circumstantis: me omnino à Conone perpeffum ea quæ conque-ror, & accepisse plagas, & disciffum mihi labrum, ita vt confuendum fuerit: & contumeliis affectum, hoc iudicio illum accusare. Quod si sanctè iuro: multa mihi bona eueniant: neque in polterum quicquam tali accidat. Sin peiero: funditus peream & ipse, & si quid mihi aut est, aut futurum est. Sed non peiero: etsi Cononi illa rumpentur. A vobis igitur peto, Iudices, quoniam vobis quæ æqua sunt, omnia ex posui, & iure iurando firmavi: vt, quemadmodum vnusquisque velstrum in simili causa eum à quo læsus est, odiffet: ita & propter me Cononi si ascami- ni, neque quicquam horum priuatum putetis, quod cuius accidere potest: sed cuiusque acciderit, eum iuuatote, & quod iustum est tribuitote, & infensi estote hominibus ante facinora confidentibus, & temerariis, in defensione facinorum impudentibus & improbis: qui neque existimationis, neque morum, neque vilius rei rationem habent: modò impudè abeant. At supplicabit & lamentabitur Conon: Spectate verò, vter sit miserabilior: is nequì ita est multatus: vt ego multatus ab isto sum, insuper cũ infamia & inultus recessero: an Conon, si pœnas de deo? Vtrum verò velstrum cuique prodest? vt verberare & insultare liceat, an contrarium? Equidem cõtrarium arbitror. At si absolueritis, multi homines proterui erunt: si punieritis, pauciores. Multa commemorare possem, Iudices, quàm vtilem operam & nos nauemus, & pater, dum vixit, nauarit, tum triremibus instruendis, tum militando, tum imperatis faciendis: quàm & iste & sui nihil. Sed nec aquæ factis est: neque nunc hoc agitur. Quod si nos istis & inutiliores & improbiores effemus: non tamen propterea vel verberandi, vel afficiendi contumeliis effemus. Non video, plura dicere quorsum at tinea: puto enim vos nihil eorum ignorare quæ diximus.

ARGVMENTVM ORATIONIS
aduersus Calliclem, de prædio.

Callicles, aduersus quem inscribitur oratio, & is qui ab eo fuerat accusatus, prædia vicina habuerunt, quæ viz interiecta dirimebantur. Hymbre autè ingenti orto, aqua de via in prædium Calliclis illapsa, damnum ei dedit. Quapropter is cum vicino damni dati agit. Ait enim, in Tisæ prædio fossam, ad aquam de via illabentem excipiendam, fuisse factam. Quæ nunc obstructa, sibi damni causa fuerit. Tisæ vero filius primùm ostendit, vetus id esse opus, & non à se factum. Eam enim fossam, etiam viuente patre Calliclis, à Tisæ fuisse obstructam. Deinde asserit, non esse fossam eum locum. Extenuat etiam damnum Callicli datum, vt paruum & non tanta lite dignum. Atque omnino vllam ei factam esse negat iniuriam: sed prædium suum appeti à Callicle dicit, eaque de causa omnes calumnias adhiberi.